

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Tdo/28/2019
Identifikačné číslo spisu: 4215010531
Dátum vydania rozhodnutia: 09.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Štefan Michálik
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:4215010531.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Michálika a sudcov JUDr. Štefana Harabina a JUDr. Viliama Dohňanského, na neverejnom zasadnutí s verejným vyhlásením rozsudku dňa 9. októbra 2019 v Bratislave, v trestnej veci obvineného U. N., pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Tr. zák., o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre z 12. júna 2018, sp. zn. 1To/35/2018, podľa § 382a, § 386 ods. 1, ods. 2, § 388 ods. 1 Tr. por., po zistení dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., takto

rozhodol:

Uznesením Krajského súdu v Nitre z 12. júna 2018, sp. zn. 1To/35/2018, a v konaní, ktoré mu predchádzalo,

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v ustanovení § 319 Tr. por. a predchádzajúcim konaním v § 2 ods. 12, § 119 ods. 2 Tr. por., § 4 ods. 3 zákona č. 166/2003 Z. z. a § 326 ods. 1 písm. c) Tr. zák. v n e p r o s p e c h obvineného U. N..

Napadnuté uznesenie krajského súdu sa z r u š u j e v celom rozsahu.

V celom rozsahu sa z r u š u j e aj rozsudok Okresného súdu Komárno zo 14. februára 2018, sp. zn. 1T/34/2015.

Z r u š u j ú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo ich zrušením, stratili podklad.

Okresnému súdu Komárno sa p r i k a z u j e, aby vec v potrebnom rozsahu z n o v u p r e r o k o v a l a r o z h o d o l.

Odôvodnenie

Okresný súd Komárno rozsudkom zo 14. februára 2018, sp. zn. 1T/34/2015 (ďalej len „okresný súd“

alebo „prvostupňový súd“), uznal obvineného za vinného z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Tr. zák., na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti tohto rozsudku. Za to okresný súd obvinenému podľa § 326 ods. 1 Tr. zák., pri existencii jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák., s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák. a § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., uložil peňažný trest vo výške 1 500 €, pričom pre prípad úmyselného zmarenia výkonu tohto trestu mu podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. uložil náhradný trest odňatia slobody vo výmere 5 mesiacov.

Obvinený proti všetkým výrokom rozsudku okresného súdu zahlásil odvolanie ihneď po ich vyhlásení na hlavnom pojednávaní.

Krajský súd v Nitre uznesením z 12. júna 2018, sp. zn. 1To/35/2018 (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol odvolanie obvineného ako nedôvodné.

Obvinený, využíjúc svoje právo na podanie dovolania v zmysle § 369 ods. 2 písm. b) Tr. por., napadol uznesenie krajského súdu ako i konanie mu predchádzajúce, z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i) Tr. por.

V úvode dovolania obvinený uviedol, že v predmetnej veci sa obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky, ktorý uznesením z 15. novembra 2018, sp. zn. II. ÚS 515/2018, z dôvodu ratio temporis, odmietol jeho sťažnosť ako neprípustnú pre predčasnosť v zmysle § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov.

Ťažisko, od ktorého sa odvíjajú dovolacie námietky, má podľa obvineného spočívať v argumentácii odvolacieho súdu, podľa ktorého samotný fakt, že návrhy na rozhodnutia súdu o vydaní súhlasu na odposluch telefónu a zaznamenávanie hovorov z neho neboli súčasťou spisu, nedeklasuje dôkazný prostriedok ani dôkaz z neho získaný tak, ako to mala na mysli obhajoba pri opakovanej snahe dosiahnuť hodnotenie odposluchov, ako uskutočnených nelegálnou formou... Krajský súd v Bratislave opakovane preskúmaval žiadosti na vydanie súhlasu a jeho rozhodnutia obsahujú podstatnú časť dôvodov z oboch návrhov na vydanie rozhodnutí, z ktorých je zrejmé, že čerpal konkrétne údaje o podozrení sledovaného objektu, resp. obžalovaného...

Obvinený v tejto súvislosti uviedol, že počas trestného konania nemal ani len raz možnosť oboznámiť sa s návrhmi, resp. žiadosťami o vydanie súhlasu na odposluch telefónu a zaznamenávanie hovorov z neho, pretože tieto neboli súčasťou spisu, a to i napriek opakovaným žiadosťiam obvineného o ich zabezpečenie. Ako ďalej uviedol obvinený, bez existencie predmetných žiadostí by súhlasy na použitie informačno-technických prostriedkov nemohli byť vydané. Keďže obvinený sa nemal možnosť vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, došlo tým podľa jeho názoru aj k porušeniu čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Krajský súd navyše nijako nevysvetlil, prečo ho s týmito žiadosťami, a to i napriek opakovane prezentovaným výhradám, neoboznámil, čím ho súčasne obral o možnosť vyjadriť sa k ich obsahu, t. j. namietat' neoprávnený zásah do svojho súkromia a rodinného života. Naproti tomu je nepochybné, že všeobecné súdy sa s týmito žiadosťami oboznámili, pričom svoje rozhodnutie založili primárne na dôkazoch získaných na ich základe. Okrem toho tu vzniká pochybnosť, či sa žiadosti na použitie informačno-technických prostriedkov vôbec vzťahujú na osobu obvineného, resp. či skutky v nich vymedzené sú totožné alebo aspoň približne zhodné so skutkami uvedenými v rozhodnutiach všeobecných súdov, resp. či také žiadosti vôbec existujú, a ak áno, kde sa nachádzajú. Rozhodnutia oboch súdov treba podľa obvineného v danom kontexte hodnotiť aj ako arbitrárne.

Nepreskúmateľnosť napadnutých rozhodnutí obvinený odvodzuje tiež z toho, že krajský súd sa nijako nevyjadril k jeho odvolacej argumentácii, že okresný súd pri svojom rozhodovaní zobral do úvahy len usvedčujúce dôkazy - v jeho neprospech. Odvolací súd nechal bez povšimnutia skutočnosť, že všetci svedkovia vypovedali v prospech obvineného, resp. nevedeli uviesť žiadne konkrétne skutočnosti k údajnému protiprávnemu konaniu. Z dôkaznej situácie podľa obvineného nevyplýva záver o zabezpečení neoprávneného prospechu pre svojich kamarátov. Prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní zároveň

len zosumarizoval jednotlivé výpovede, avšak tieto nepodrobil vlastnému hodnotiacemu úsudku. Odvolací súd sa nezaoberal ani námietkou, že okresný súd nerozlišoval medzi skutkami, ktoré sa mali odohrať v čase výkonu služby a mimo nej, teda v čase služobného voľna, kedy nemohol mať postavenie verejného činiteľa. Krajský súd sa opomenul zaoberať aj tým tvrdením obvineného, že ani v jednom prípade nerozhodoval o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb, pričom nevysvetlil, v čom konkrétnom videl naplnenie zákonom predpokladanej podmienky - prvku moci a prvku rozhodovania v inkriminovanom konaní. Krajský súd sa podľa mienky obvineného nevysporiadal s jeho argumentáciou, že stíhaným konaním nemohol naplniť pojmové znaky žalovaného prečinu, keďže informácie, ktoré mal poskytnúť tretím osobám, boli v danom období verejne dostupné. Verejne dostupné informácie nepodliehajú pod povinnosť mlčanlivosti. Odvolací súd ponechal bez povšimnutia i to, že v trestnom spise absentuje potvrdenie o jeho oboznámení sa s ústavou a ostatnými všeobecne záväznými právnymi predpismi, vrátane interných predpisov, rozkazov, nariadení, príkazov a pokynov nadriadených. Napokon, odvolací súd sa ani okrajovo nevyjadril k otázke materiálneho korektívu žalovaného prečinu.

Podľa názoru obvineného, ani prípadné preukázané porušenie povinnosti policajta zachovať mlčanlivosť, bez ďalšieho, nezakladá trestnoprávnu zodpovednosť za trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa. Navyše, ak policajt po ukončení služobného pomeru poruší povinnosť zachovať mlčanlivosť, potom podľa obvineného nemôže svojim konaním naplniť všetky obligatórne znaky skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa, keďže ako civilná osoba už nie je verejným činiteľom, a teda celkom logicky v tom čase už nemôže ani rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb.

V súlade s rozvedenou argumentáciou obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) navrhol, aby sa v súlade s § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že uznesením krajského súdu bol porušený zákon v ustanoveniach § 317 ods. 1, § 2 ods. 1, ods. 7, ods. 10, ods. 12, ods. 19, § 119 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvineného. Aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu a aby podľa § 388 ods. 1, ods. 2 Tr. por. prikázal okresnému súdu, aby iný sudca vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Okresná prokurátorka Okresnej prokuratúry Komárno zaujala negatívne stanovisko k dovolaniu obvineného písomným podaním, ktoré bolo okresnému súdu doručené dňa 11. apríla 2019.

V ňom uviedla, že pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., u obvineného neboli sprítomnené podmienky povinnej obhajoby, pričom tak obhajcovi ako aj jeho zvolenému obhajcovi, bolo umožnené oboznámiť sa a vyjadrovať ku všetkým dôkazom. V kontexte namietanej absencie žiadostí na použitie informačno-technických prostriedkov uviedla, že tieto nie sú a ani nikdy neboli súčasťou trestného spisu, ani jeho utajovanej prílohy, a teda súdy pri rozhodovaní z nich ani nemohli vychádzať. Pokiaľ ide o samotné súhlasy Krajského súdu v Bratislave, s týmito sa mal možnosť obvinený a jeho obhajca oboznámiť, pričom im bolo umožnené vyjadriť sa k ich obsahu, čo aj opakovane realizovali.

Okresná prokurátorka na margo ďalšieho z uplatnených dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. podotkla, že všetky vo veci vykonávané dôkazy boli realizované plne v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona, pri rešpektovaní zásady rovnosti zbraní, kontradiktórnosti konania a práva obvineného na obhajobu. Súdy oboch stupňov sa navyše v odôvodneniach svojich rozhodnutí náležite vysporiadali so všetkými námietkami týkajúcimi sa zákonnosti vykonaných dôkazov.

V kontexte dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. okresná prokurátorka poukázala na obe napadnuté rozhodnutia, poznamenávajúc, že konajúce súdy sa v nich v dostatočnom rozsahu a správne vysporiadali s otázkou naplnenia všetkých znakov prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Tr. zák. ako po formálnej, tak i po materiálnej stránke. Obvinený, podľa názoru okresnej prokurátorky, pri tomto dovolacom dôvode len prednáša vlastné

hodnotenie vykonaných dôkazov, poukazuje na nesprávnosť skutkových zistení a uvádza výhrady k rozsahu vykonaného dokazovania.

V súlade s vyjadrenou argumentáciou v závere podania okresná prokurátorka navrhla odmietnuť dovolanie obvineného ako zjavne nedôvodné v zmysle § 382 písm. c) Tr. por.

Najvyšší súd ako súd dovolací podľa § 377 Tr. por., postupom podľa § 378 Tr. por. zistil, že predmetné dovolanie bolo podané osobou k tomu oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b), § 372 ods. 1 Tr. por., prostredníctvom obhajcu v zmysle § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por., na príslušnom súde v rámci zákonom stanovenej lehoty podľa § 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por., proti prípustnému rozhodnutiu v zmysle § 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por., spĺňajúc všetky obsahové náležitosti kladené zákonom v § 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por. Keďže v predloženej dovolaní absentuje chyba pre jeho formálne odmietnutie v zmysle § 382 písm. a), písm. b) alebo písm. d) až písm. f) Tr. por., najvyšší súd podrobil napadnuté uznesenie i jemu predchádzajúce konanie vecnému prieskumu a zistil, že dovolanie obvineného je dôvodné.

Podstata podaného dovolania spočíva predovšetkým v námietke týkajúcej sa absencie žiadosti, resp. žiadostí na vydanie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku v súlade so zákonom č. 166/2003 Z. z. (ďalej len „zákon o ochrane pred odpočúvaním“), na základe ktorého získané informácie boli použité ako kľúčový usvedčujúci dôkaz proti obvinenému v trestnom konaní.

V kontexte vymedzenej námietky považuje najvyšší súd za žiaduce najprv vo všeobecnej rovine uviesť, že odpočúvanie telekomunikačnej prevádzky je v podmienkach Slovenskej republiky upravené v dvoch odlišných právnych predpisoch. Kým pre trestné konanie je tomu tak priamo v ustanovení § 115 Tr. por., odpočúvanie mimo trestného konania umožňuje vybraným subjektom aj zákon o ochrane pred odpočúvaním.

V nadväznosti na uvedené, najvyšší súd nespochybňuje zákonnosť upotrebenia informácií získaných použitím informačno-technického prostriedku na základe zákona o ochrane pred odpočúvaním ako dôkazu v trestnom konaní, nakoľko to predpokladá nielen generálne ustanovenie § 119 ods. 2 Tr. por., ale aj § 7 ods. 2 veta prvá zákona o ochrane pred odpočúvaním. Pre použitie takéhoto dôkazu však musia byť splnené dve základné kumulatívne podmienky spočívajúce v (1.) zákonom spôsobe získania dôkazu (2.) bez toho, aby použitím zákona o ochrane pred odpočúvaním došlo k obchádzaniu príslušného ustanovenia Trestného poriadku, ktoré poskytuje väčšiu garanciu ochrany práva na súkromie.

Celý proces od podania žiadosti až po vydanie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku súdom, prechádza zákonným postupom, v rámci ktorého sa neustále skúma naplnenie podmienok pre jeho použitie. Totiž, ak informácie získané použitím informačno-technického prostriedku pri odpočúvaní majú byť použité ako dôkaz v trestnom konaní, potom je nevyhnutné efektívne preskúmať návrh na vykonanie takéhoto dôkazu z hľadiska všetkých relevantných okolností odôvodňujúcich jeho povolenie, a to najmä zákonných náležitostí pre jeho použitie, nakoľko v prípade ich nedodržania sa informácie získané týmto odpočúvaním nemôžu použiť ako dôkaz v trestnom konaní.

Zákon o ochrane pred odpočúvaním v § 4 ods. 3 (na rozdiel od Trestného poriadku) podrobne ustanovuje obsahové náležitosti žiadostí o udelenie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku, ktorými sú: a/ druh informačno-technického prostriedku, ktorý sa má použiť, miesto jeho použitia, ak to povaha veci umožňuje, navrhovaný čas trvania jeho použitia, údaje o osobe, voči ktorej sa má tento prostriedok použiť, b/ informácie o predchádzajúcom alebo podstatne sťaženom odhaľovaní a dokumentovaní činnosti, pre ktorú sa podáva žiadosť, c/ dôvody na použitie informačno-technického prostriedku.

Za podstatnú formálnu náležitosť predmetnej žiadosti treba v zmysle citovaného ustanovenia označiť aj zachovanie jej písomného prevedenia. Nesplnenie týchto kritérií (čo i len jedného) pritom so sebou viaže negatívny záver pre udelenie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku, keďže o

imperfektnej žiadosti súd nesmie rozhodnúť, ale ju musí vrátiť žiadateľovi.

Pomerne prísne nároky na znenie žiadosti o udelenie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku sú dané tiež tým, že zákon o ochrane pred odpočúvaním ex lege nevyžaduje od súdu odôvodnenie súhlasu na jeho použitie. Túto povinnosť možno odvíjať len z čl. 152 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako aj z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (primerane viď rozsudok Súdneho dvora z 21. septembra 1989 vo veci Hoechst AG proti Komisii Európskych spoločenstiev alebo nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 14. júna 2006, sp. zn. I. ÚS 274/05, a 27. mája 2008, sp. zn. III. ÚS 80/08).

Z uvedeného podľa najvyššieho súdu možno vyvodit' konštatáciu, že pokiaľ vydanie súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku je podmienené perfektnosťou žiadosti na jeho použitie, potom z hľadiska legitímácie takto získaných informácií ako dôkazu v trestnom konaní je nevyhnutné, aby súd konajúci v merite veci, vrátane strán tohto konania, mali k dispozícii predmetnú žiadosť a mohli sa oboznámiť s jej obsahom. Inými slovami, žiadosť na použitie informačno-technického prostriedku musí byť integrálnou súčasťou trestného spisu, resp. jeho utajenej prílohy. Jej prítomnosť, ostatne, nepriamo predpokladá aj ustanovenie § 34 ods. 3 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. o Spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, špecializovaný trestný súd a vojenské sudy, podľa ktorého sa takáto žiadosť podáva v dvoch vyhotoveniach, z ktorých po potvrdení prijatia súdom sa (len) jedna vráti žiadateľovi.

Na tomto mieste sa žiada dodať, že nevyhnutnosť prítomnosti žiadosti na použitie informačno-technického prostriedku v spisovom materiáli nie je samoúčelná, ale je daná najmä tým, že osoba, ktorá bola odpočúvaná podľa zákona o ochrane pred odpočúvaním, má možnosť dozvedieť sa o tomto zásahu do jej súkromia v zásade až v súvislosti so začatím trestného stíhania voči jej osobe. Až od tejto chvíle sa môže domáhať preskúmania zákonnosti svojho odpočúvania. Aby sa však takáto osoba mohla skutočne efektívne brániť voči tomuto extrémnemu zásahu do jej súkromia, je nevyhnutné, aby jej bolo v trestnom konaní umožnené oboznámiť sa s obsahom žiadosti na použitie informačno-technického prostriedku.

Z konkrétnych okolností prípadu, ako sú podrobne popísané vyššie, má dovolací súd jednoznačne za to, že vo veci konajúce sudy sa pri rozhodovaní o zákonnosti a procesnej použiteľnosti odposluchov neoboznámili so žiadosťou, resp. so žiadosťami na použitie tohto informačno-technického prostriedku z dôvodu ich absencie v spisovom materiáli (viď napr. vyššie citovanú argumentáciu krajského súdu uvedenú na strane 11 napadnutého uznesenia), v dôsledku čoho nemohli prijať zodpovedný záver o zákonomnom postupe získania tohto dôkazu.

Vymedzené pochybenie pritom nemožno konvalidovať ani odôvodnením súhlasu na použitie informačno-technického prostriedku, ktoré by z hľadiska obsahových náležitostí spĺňalo všetky kvalitatívne atribúty žiadosti na jeho vydanie. V posudzovanom prípade však nedošlo k splneniu ani tejto okolnosti. Z odôvodnenia udelených súhlasov na odpočúvanie telefonickkej prevádzky obvineného totiž nevyplýva splnenie podmienky ultima ratio v zmysle § 4 ods. 3 písm. b) zákona o ochrane pred odpočúvaním. Zároveň len po riadnom oboznámení sa s predmetnými žiadosťami bude možné vyvodit' legitímny záver o vylúčení obchádzania postupu v rámci trestného konania podľa § 115 Tr. por.

Summa summarum, vyjadrené pochybenia zo strany konajúcich súdov naplňajú obsahový rámec dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., ktorý predpokladá rozhodnutie založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Najvyšší súd považuje za potrebné na tomto mieste podotknúť i to, že analyzovanú námietku formálno-právne podradil len pod citovaný dovolací dôvod, a to pre jeho pomer špeciality (lex specialis) k ustanoveniu § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Založenie rozhodnutia na dôkaze vykonanom v rozpore so zákonom v sebe totiž významovo poníma aj zásadné porušenie práva obvineného na obhajobu. K predmetnej námietke treba celkom na záver dodať, že táto spĺňa aj zákonné parametre prípustnosti v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por., keďže ju obvinený predniesol najneskôr v konaní pred odvolacím súdom.

Pokiaľ obvinený v ďalšej časti dovolania, prostredníctvom viacerých osobitných výhrad, namieta arbitrárnosť oboch napadnutých rozhodnutí, k tomu najvyšší súd uvádza, že v zmysle § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Najvyšší súd k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., v rámci svojej stabilnej judikatúry zaujíma zreteľný postoj, že obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10, ods. 11 Tr. por., ako aj vlastné hodnotenie dôkazov podľa § 2 ods. 12 Tr. por., nemožno pokladať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom (viď R 7/2011, R 14/2015). Námietky tohto typu v dovolacom konaní nepoživajú žiadnu relevanciu, keďže vo svojej podstate spochybňujú ustálenú dôkaznú situáciu, ktorou je dovolací súd prísne viazaný v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) časti vety za bodkočiarkou Tr. por.

Za týchto okolností dovolací súd uznal nulovú opodstatnenosť argumentácii založenej na neprípustnej selekcii dôkazov súdmi, či spochybňujúcej spôsob ich hodnotenia výpovedí svedkov a samotného obvineného ako aj ostatných vo veci vykonaných dôkazov.

Obvinený ani jednu z prezentovaných námietok explicitne nepodraduje pod dovolací dôvod v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Z ich obsahového poňatia sa preto môže najvyšší súd len domnievať, že tým mal obvinený na myslí nesprávnosť právnej kvalifikácie stíhaných skutkov ako prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. c) Tr. zák., poukazujúc pritom na absenciu svojho postavenia ako špeciálneho subjektu v čase pracovného voľna a tiež na chýbajúci prvok protiprávnosti stíhaného konania.

K tomu najvyšší súd uvádza, že obsah povinnosti mlčanlivosti policajta v zmysle § 80 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore (ďalej len „zákon o Policajnom zbore“) je natoľko široký, že pokrýva všetky skutočnosti, informácie, údaje či akékoľvek poznatky, ktoré policajt získal, resp. o ktorých sa dozvedel v súvislosti s výkonom svojho povolania. Z časového hľadiska niet pochyb o tom, že vznik povinnosti mlčanlivosti je naviazaný na moment vzniku služobného pomeru. Na strane druhej, keďže povinnosť mlčanlivosti sa týka policajta ako fyzickej osoby a nie ako inštitúcie (Policajného zboru), k „oslobodeniu“ od jej zachovávania nedochádza paralelne so zánikom služobného pomeru, ale trvá aj po jeho skončení a môže byť prelomená len za zákonom stanovených podmienok podľa § 80 ods. 3, ods. 4 zákona o Policajnom zbore. Ak teda povinnosť mlčanlivosti trvá aj po skončení služobného pomeru, potom z hľadiska logického výkladu argumentum a maiori ad minus (od väčšieho k menšiemu) musí trvať aj v čase pracovného voľna, ako sa nesprávne domnieva obvinený. S touto otázkou sa navyše krajský súd primerane vysporiadal na strane 11 svojho uznesenia, takže neopodstatnené je i tvrdenie obvineného o jej opomenutí týmto súdom.

Z vykonaného dokazovania pred okresným súdom bolo zároveň jednoznačne ustálené (strany 10-11 rozsudku), ktorú konštatáciu si osvojil aj krajský súd (strany 12-13 uznesenia), že v rozhodnom období neboli platné žiadne také predpisy, ktoré by ukladali útvarom Policajného zboru, alebo ich príslušníkom povinnosť zverejňovať informácie o vykonávaní dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky Policajným zborom. Takáto povinnosť totiž bola zrušená pokynom prezidenta Policajného zboru z 2. júna 2011, č. PPZ-ODP-106-191/2011 (č. l. 509).

Z podstaty inkriminovaných skutkov vyplýva, že obvinený poskytoval nepovolaným osobám konkrétne informácie chránené mlčanlivosťou, týkajúce sa vykonávania dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky Policajným zborom, s ktorými sa ako policajt oboznámil pri plnení úloh Policajného zboru, alebo v súvislosti s ním, čím ako verejný činiteľ, vykonávajúci svoju právomoc spôsobom odporujúcim zákonu, iným osobám zadovážil neoprávnený prospech.

Za daného skutkového stavu bolo namieste prijať záver o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák., a to s poukazom na § 80 ods. 1 zákona o Policajnom zbore a § 48 ods. 3 písm. a), písm. f) zákona č. 73/1998

Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície.

Právna kvalifikácia, ku ktorej dospel okresný súd (§ 326 ods. 1 písm. c) Tr. zák.), teda nezodpovedá správnosti, ako to už napokon vo svojom uznesení (strana 12) správne poznamenal krajský súd.

Berúc do úvahy skôr uvedené skutočnosti, najvyšší súd záverom pripomína, že okresný súd pri novom prerokovaní veci, na rozdiel od dovolacieho súdu, nie je týmito skutkovými zisteniami viazaný, ale pri svojom rozhodovaní o predmetnej veci je povinný vychádzať z aktuálnej dôkaznej situácie, rešpektujúc pritom zákaz zmeny k horšiemu (reformatio in peius) vyjadrený v § 391 ods. 2 Tr. por.

Keďže predmetné konanie bolo vyvolané výlučne obvineným, pričom ním uplatnené námietky považoval dovolací súd za zjavne preukázané a zrejmé, vedúce k postupu podľa § 386 a § 388 ods. 1 Tr. por., rozhodol o tejto veci v súlade s § 382a Tr. por. na neverejnom zasadnutí spôsobom, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Najvyšší súd neprisvedčil návrhu na nariadenie veci inému sudcovi po jej prikázaní na nové prerokovanie a rozhodnutie v zmysle ustanovenia § 388 ods. 2 Tr. por., keďže obvinený v podanom dovolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, ktoré by mali zakladať pochybnosť o zaujatosti zákonného sudcu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.